

21

J. C. Romaguera

ROUNDERS

de John Dahl

Una vegada realitzada una actualització de la figura de la *femme fatale* a *The last seduction*, John Dahl ens introdueix dins el món del joc, on el pas cap a l'èxit o el fracàs pot dependre d'una sola carta. El director treu profit d'aquesta situació límit i enganxa l'espectador mitjançant un atractiu dibuix de personatges i d'una excel·lent ambientació, que lliga directa-

ment, i al costat de la narració dels fets, amb el marc genèric del cinema negre. Però la gran virtut de John Dahl rau en la sobrietat i l'admirable depuració artesanal amb què està realitzada i l'enllaç que hi ha entre les accions, sense girs dramàtics sorprenents, i les relacions entre els personatges. La fermesa del relat culmina amb l'exclusió per qualsevol indicatiu de redempció i pel rebuig cap a qualsevol judici moral.

Valoració: 3

AMIC/AMAT

de Ventura Pons

Torna Ventura Pons a realitzar una adaptació de Benet i Jornet després de portar al cinema l'obra de Sergi Belbel a *Carícies*. En aquest cas, el resultat és una obra mestra sense discussions. A partir de la història d'un professor que torna a Barcelona patint una greu malaltia terminal, Ventura Pons filma un

profund discurs al voltant de l'herència que deixa l'existència humana, les ambigües relacions d'amistat i el pas irremediable del temps; tot això mitjançant un domini absolut de la posada en escena, com ho demostra la manera exemplar en què està realitzada i la perfecta planificació, que es desprèn de la quantitat de recursos que té el director a l'hora de rodar els grans blocs dialogats en què s'organitza l'estructura narrativa. No cal oblidar l'excel·lent tasca que fa Pons pel que fa la direcció d'uns actors memorables, entre els quals destaca Josep Maria Pou i el seu descendent vital i Rosa Maria Sardà i el seu esqueixament interior. A més, per una banda, la pel·lícula es veu estructurada amb solidesa i per un domini excepcional del temps dramàtic i, per l'altra, s'ha d'alarbar la densitat del discurs (gens pedant) i la tensió dramàtica que impregna una història que et porta d'una pallissa brutal a la llàgrima més amarga.

Valoració: 4

Joan Bover

GATO NEGRO, GATO BLANCO,

d'Emir Kusturica

Mesclau un bon raig d'absurd, unes gotes d'humor negre i una estètica volgudament lletja. Afegiu-hi una parella de moixos omnipresent, porc menja-xassís i un estol d'oques. Ho sacsau ben sacsau al ritme de l'encomanadissa música zíngara. Del còctel, molt més que les situacions-no gaire brillants- i que el ritme - menys frenètic del que promet la publicitat, el millor és la colla de corruptes, desgraciats, tramposos i aprofitats que sobreviuen en el seu món de flaires surrealistes. El director ho contempla tot amb una mirada sana i desimbolta, que se'n fot de tot i de tothom. Barroca, bigarrada, esperpèntica..., la cinta és una d'aquelles proposades a les

quals entres o no entres, sense més discussió. Per això m'abstenc de puntuar-la amb cap nota.

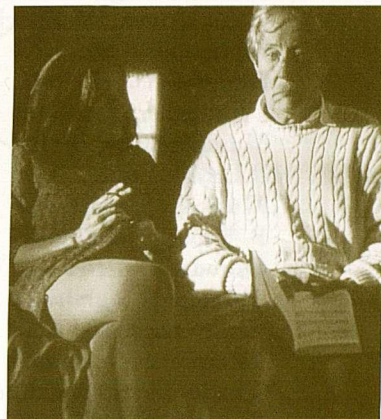
EL VIENTO SE LLEVO LO QUÉ,

d'Alejandro Agresti

Un punt de partida d'allò més original... i res pus. Una autèntica llàstima, perquè la idea inicial era una troballa que podia ésser explotada en qualsevol sentit, des del més poètic al més esbojarrat, passant pel caire malencònic. En canvi, aquesta pel·lícula navega, més aviat naufraga, des dels mateixos títols de crèdit. El guió va de banda a banda sense aclarir res, els personatges no adquireixen gens de consistència, la trama s'esmicola i, per paga, aquella idea tan bona no s'apro-

fitava. Angela Molina - desconcertant com sempre - pastura per la cinta amb alguns moments sublimes i d'altres de patètics. Què vos digui què voleu: posarem-li un u.

Valoració: 1

Roruga

APRILE (ABRIL),

de Nanni Moretti

Continuant en la línia iniciada a *Caro Diario*, Moretti transmet amb aquest treball la impressió d'una obra feta des de la més absoluta llibertat creativa, amb tot el que això representa. Aquesta és una representació sense regles, on tot s'hi val per a transmetre una espècie d'emoció pràcticament desconeguda en el cinema recent. L'itinerari vital del director-protagonista encarnant el seu propi personatge és una proposta que surt de les experiències més íntimes

de l'artista, i que, representades en la pantalla, assoleixen una perillosa dimensió exhibicionista i un punt complaent. Per a crear un cert distanciament, Moretti divideix el seu ego cinematogràfic entre les seves experiències personals (el naixement

del seu fill, les convulsions socials i polítiques de la Itàlia del seu moment, l'admiració per la seva ciutat) i unes altres de fictícies (el projecte de realització d'una excèntrica pel·lícula), fusionant totes dues a través d'un estil festiu, vitalista i fins i tot irreal, que explota les millors troballes de *Caro Diario*, i les porta al límit. Els resultats són quasi sempre brillants, però no exempts de moments tendents a la incontinença, que limiten a trossos el seu abast, sense amagar mai una de les personalitats més entusiastes del cinema actual.

Valoració: 3